

Schaduw van de tijd

Van dezelfde auteur

Back to school!
De jongen uit het woud
Het laatste licht
Het boek van voorheen
De wereld achter het water

Schaduw

— VAN DE TIJD —

Jen Minkman

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Schaduw van de tijd
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Jen Minkman & Marjolein de Wit – van den
Hanenberg

Eerste druk februari 2017, tweede druk maart 2017
ISBN 978-94-92585-01-1
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Mac en Nasi,
Jullie weten wie jullie zijn
(de beste proeflezers ooit!)*

I am falling through the footsteps of the past
falling under the weight of the future
all these images haunt me
like a life I'm trying to leave behind.

A ghost locked inside my shadow
an echo reaching into tomorrow...

Where are my dreams of beauty?

Blackfire – 'Downfall'

(geschreven door Klee, Clayson en Jeneda Benally)

Hoofdstuk 1

‘Kom op, autootje, nog even volhouden.’

Hannah zuchtte zo hard dat ze de plukken donderblond haar uit haar gezicht blies die uit haar paardenstaart geglipt waren. Haar oude, grijze Datsun Fairlady klonk alsof die het elk moment op kon geven.

Ze had er al heel wat mijlen op zitten. Gisteren was ze vanuit San Diego vertrokken naar het vakantiehuisje van haar moeder in Page, Arizona, want daar had ze met haar tweelingbroer Ben afgesproken. Gisteravond had ze een motelkamer in Flagstaff genomen. Bij nader inzien had ze ook beter gelijk kunnen tanken in Flagstaff, want sinds ze de grens van het Navajo-reservaat was overgestoken, was ze nog maar bar weinig tankstations tegengekomen.

Hannah keek met angstvallige blik naar de meter, die al een tijdje gevaarlijk in het rood stond. De route dwars door Navajo Nation was prachtig, maar niet bepaald dichtbevolkt. De laatste keer dat ze deze rit samen met haar moeder en Ben had gemaakt had ze zelf niet achter het stuur gezeten. Ze had er dus ook helemaal niet op gelet waar de pompstations waren. Zo’n sukkel was ze wel.

Intussen was ze het haar welbekende stadje Page voorbij en ze had nog steeds geen pomp gezien. Wie weet was ze vanaf de verkeerde kant gekomen en wilde niemand die Indian Highway 89 gebruikte ooit benzine kopen. De auto’s van de lokale bewoners liepen vast op water.

Toen maakte de weg een bocht naar links. In de verte, naast de afslag naar Glen Canyon Dam, doemde eindelijk een klein pompstation op. Opgelucht blies ze uit. Mooi zo! Ze zou haar auto tot de nok toe volgooien. Het was nog minstens zes mijl naar St Mary's

Port en ze had liever te veel benzine dan te weinig. Het wijzertje op haar dashboard trilde en danste vervaarlijk aan de felrode onderkant van de meter.

‘Whoehoe!’ riep ze blij, toen ze de oprit van het tankstation opscheurde, uit volle borst meezingend met een cd die ze in de stereo had. Na een heel jaar stage op de *high school* in San Diego waar ze Spaans had gegeven, kon ze nu lekker aan haar zorgeloze zomer beginnen.

Afgelopen winter had ze het uitgemaakt met Greg. Het had vreemd gevoeld, omdat ze al sinds haar zestiende met hem samen was geweest, maar ze waren te veel uit elkaar gegroeid. Misschien hadden hun verschillende studies er ook wel aan bijgedragen; ze hadden allebei zulke andere vrienden gekregen. Bovendien had Greg aan USFCA in San Francisco gestudeerd en zat zij bij de University of California in San Diego. De afstand had niet geholpen.

En nu was ze eindelijk weer terug in Arizona. Met Greg was ze hier maar één keer een weekje geweest toen ze net iets hadden. Hij had er niet veel aan gevonden; hij was meer iemand die van de drukte van de stad en uitgaan hield. Zelf was ze vooral dol op rust, onge-repte natuur en luie dagen in de schaduw van een parasol op het strand. Ze keek er nu al naar uit. Om nog maar te zwijgen van de talloze tripjes die ze met Ben zou gaan maken in Navajo Nation. St Mary’s Port lag aan de rand van het reservaat, dus dagtochtjes er-naartoe waren gemakkelijk te organiseren.

Alleen al de gedachte aan de knusse blokhut van haar moeder, die vlak bij het strand van Lake Powell lag, maakte dat Hannah een brede glimlach op haar gezicht had toen ze de auto naast pomp nummer twee parkeerde. Haar eerste schooljaar als stagiair-docent was ten einde, de zomer was begonnen en ze was er klaar voor om twee maanden ontspannen te gaan genieten van haar vrije tijd.

‘It’s raining men!’ loeide ze nog een keer enthousiast met de radio mee voordat ze de motor uitzette.

De jongen die naast haar net klaar was met benzine tanken voor zijn motor, keek haar van opzij aan en grinnikte. Het raam van de Datsun stond open, dus hij had haar luid en duidelijk gehoord.

Ze keek ook even opzij. Wauw. Haar buurman bleek een ontzettend lekker ding te zijn. Ze voelde dat ze staarde, kreeg een

kleur en rommelde in haar tas op zoek naar haar portemonnee om zich een houding te geven. Stiekem keek ze daarna nog een keer naar de jongen, maar die was intussen al met zijn zonnebril op en zijn helm in zijn hand naar de kassa geslenterd.

Yep, dat had zij weer. Stond er eens een keer een echt leuke knul naast haar, gedroeg ze zich als een idioot.

Hannah staarde de jongen na, die overduidelijk een indiaan uit Navajo Nation was. Zijn roodbruine huid stak mooi af tegen het mouwloze witte hemd dat hij aanhad. In zijn lange zwarte haar droeg hij aan een kant een kleine dunne vlecht, waarin aan de onderkant een turquoise kraal met een kleine rode veer stak. Dat was een teken van een van de clans van de Navajo. Toen ze hier nog elke zomer kwam, had ze een vriendinnetje dat ook bij die clan hoorde en in het reservaat vlak over de grens woonde. Emily moest ondertussen een jaar of eenentwintig zijn, net als zij. Ze had sinds haar zestiende niet echt meer contact met haar gehad, maar daar zou ze deze zomer wat aan gaan doen. Ze zou Emily geheid al snel tegenkomen als ze naar het reservaat ging. Dan konden ze tijd samen doorbrengen.

Jammer dat dat niet gold voor haar en de Navajo met het waanzinnig mooie figuur. Die kon ze mooi op haar buik schrijven, zelfs áls ze hem nog eens tegen zou komen. Ze had haar kans natuurlijk al verpest: hij zou haar vast niet meer aanspreken nadat ze net een optreden had weggegeven waar kandidaten bij talentenshows op tv voor werden afgefakkeld om hem daarna aan te staren alsof ze al minstens tien jaar geen man meer had gezien.

Hannah grimaste, sprong de auto uit en gooide de tank maar gelijk helemaal vol. Daarna liep ze naar binnen, sloot netjes aan in de rij en zag dat de Navajo-jongen net had afgerekend. Hij propte het bonnetje van de tankbeurt in de zak van zijn spijkerbroek. Daarna slenterde hij langs de schappen met kauwgom en snoep richting uitgang. Uit het niets keek hij plotseling weer opzij en ving haar blik.

‘Hoi,’ zei hij, met een diepe, mooie stem die al net zo indrukwekkend was als de rest van zijn verschijning. Zijn ogen keken haar indringend aan door de lichte glazen van zijn zonnebril. Een klein lachje speelde om zijn mond, alsof hij stiekem ergens om moest lachen.